

Bemærkningen i Anthon og Tuxens bog (p. 5—6) om, at „for de latinske Navnes Vedkommende er Navngivningen netop for Tiden uheldigvis temmelig rodet“, kan udstrækkes også til de danske navne. En del af disse nye navne vil dog blive stående. Når således Tuxen „på dansk“ kalder *Parnassius mnemosyne* for „Mnemosyne“ og *Heliothis scutosa* for „Scutosa“, medens Schröder døber *Melitaea athalia* „Athalia“, *Argynnis niobe* „Niobe“, *Coenonympha arcania* „Arcania“, *Heteropterus morpheus* „Morpheus“ o. s. v., svarer dette netop til, hvad dyrene i daglig tale kaldes, og mere popularisering synes overflødig.

Spørger man, om den ene af de to bøger overflødigger den anden, må svaret blive, at de ikke henvender sig til helt det samme publikum.

Anthon og Tuxens giver netop, hvad folk uden særlig for- kundskab har brug for, når de ønsker at vide lidt om, hvad det er for sommerfugle, de møder, og den er også egnet for samle- ren på allerførste trin.

Schröders har især adresse til samlere med nogen forudviden; den indeholder navnene på alle danske storsommerfuglearter og skal muliggøre at bestemme størsteparten af dem ved hjælp af afbildningerne. Om dette kan lykkes, vil fortsættelsen vise.

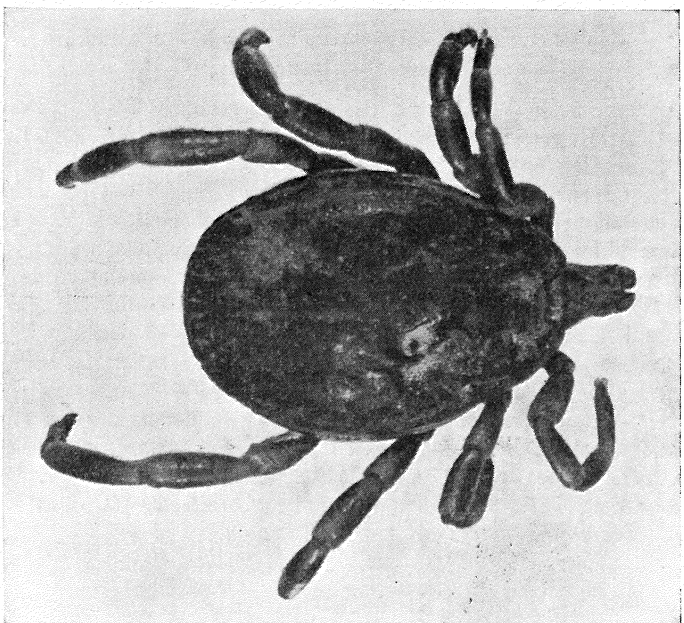
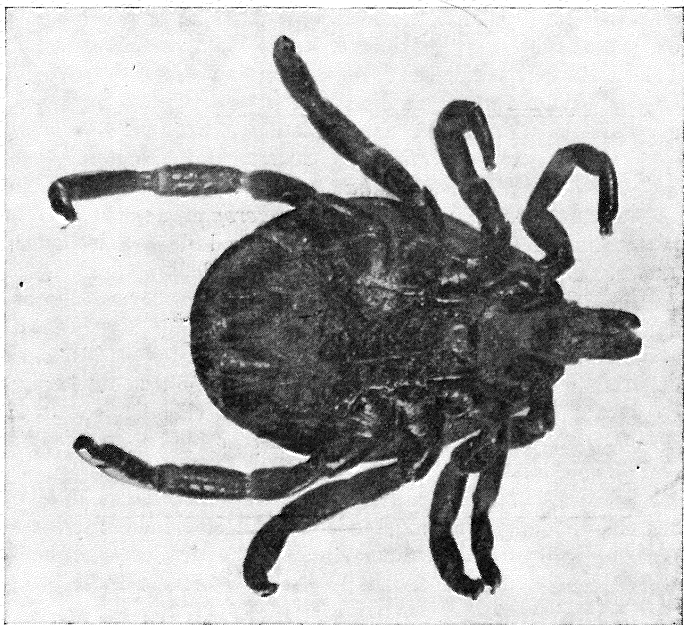
Niels L. Wolff.

***Hyalomma marginatum* Koch, en Blodmide ny for Danmark.**

Den 5. Juni 1939 gik jeg og ketchede efter Insekter i Græs- set omkring et Hus i Randkløve paa Bornholm. Ved den Lejlig- hed fik jeg en stor *Ixodide* i Nettet.

Jeg har saa ofte faaet *Ixodes*-Arter i Nettet ved at ketcher i Vegetationen, men da jeg ikke gav mig af med Mider, lod jeg dem altid slippe ud igen. Den jeg fangede ovennævnte Dag saa imidlertid særlig stor ud og lignede ikke de almindelige *Ixodes*-Arter. Jeg tænkte, at det maaske var noget særligt og puttede den i Glasset, for at se nærmere paa den ved Lejlighed. Ved Bestemmelsen viste det sig da at være en *Hyalomma*. Slægten er ny for Danmark.

Slægten *Hyalomma* anses for at være meget ung og midt i Artsdannelsen. Artsbestemmelsen kan derfor være ret vanskelig, hvorfor Dyret blev sendt til Specialisten, Professor Dr. Paul Schulze i Rostock, der elskværdigst bestemte det til at være en *Hyalomma marginatum* Koch.

Hyalomma marginatum Koch. ♂. Tilh. Dorsalsiden. Tilv. Ventralsiden. 12 x.

Axel Nielsen fot.

Eksemplaret var en ♂, 5,5 mm lang. ♀ bliver ca. af en Hæselnøds Størrelse, naar den suger sig fuld af Værtens Blod og Æggene udvikles.

Arten forekommer i 6 geografiske Racer. Hvilken af disse, Eksemplaret fra Bornholm tilhører, lod sig ikke afgøre.

Hyalomma marginatum er nærmest pontisk-mediterran i sin Udbredelse, idet den forekommer i alle Middelhavslændene. I Afrika findes den ogsaa syd for Ækvator. Nordgrænsen for dens Udbredelse ligger omtrent ved den 45. Breddegrad (Lago Maggiore, Budapest, Falzfeinwo ved Dnjepr).

Dens Vært er større Pattedyr, navnlig Tamkvæg, paa hvilke den ynder at anbringe sig omkring Haleroden, Kønsorganerne og Endetarmsaabningen. Nymferne snylter ogsaa paa Fugle og kan med disse blive slæbt langt bort fra det naturlige Udbredelsesomraade. Hvert Aar findes Arten i Tyskland, indslæbt med Fugle. Paa denne Maade maa den ogsaa være kommet til Bornholm.

Bemærkelsesværdigst ved Fundet er, at Dyret er fuldtudviklet. Ifølge P. Schulze¹⁾ kendes fra Tyskland kun 2 Fund af fuldtudviklede Individuer, det ene en ♂ fra Norderney og det andet fra Kurische Nehrung.

Dyret findes nu i Zoologisk Musæums Samling.

Palle Johnsen.

Nyt Fund af Markfaarekyllingen, *Gryllus campestris*, paa Bornholm.

Den 13. Maj 1943 blev en Markfaarekylling taget af Kantor Ebbe Juul Nielsen, Rønne. Dyret — en smuk, kulsort, voksen Han — fandtes syngende ved Stranden 3 km N. f. Rønne, siddende i en Fordybning i de med Marehalm, Hjelm, Sandstar og Graa Bynke bevoksede graa Klitter, der som et Bælte strækker sig mellem Forstranden og den berømte Sandflugtskov. Faarekyllingen blev taget ved højlys Dag, i smældende Eftermiddags-sol, og tiltrak sig Opmærksomheden ved sin skingrende Trille, der iøvrigt ganske ligner Husfaarekyllingens, men blot er mange Gange mere gennemtrængende. Kantoren, der ikke selv er Zoolog, og som ved en ren Tilfældighed blev Finder af Dyret, bragte mig dette til Bestemmelse, og efter i nogle Dage at have oplevet Dy-

¹⁾ P. Schulze: Die heutige Verbreitung einzelner Tierarten im Lichte der erdgeschichtlichen Vergangenheit. (Besonders der Zecken *Dermacentor reticulatus* Auct. und *Hyalomma marginatum* Koch). Z. f. Morph. u. Ökol. d. Tiere 15. 1929.